

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№2 (15) лютий 2006

БОГ БАГАТИЙ МИЛОСЕРДЯМ

17 січня вперше на Волині відбувся різдвяний благодійний телерадіомарафон «Бог багатий милосердям» – спільний проект Волинської ради церков, обласної державної адміністрації та Волинської державної телерадіокомпанії.

Протягом дня обласне телебачення та радіостанція «Луцьк» транслювали в прямому ефірі виступи церковних творчих колективів найбільших волинських християнських Церков із обласного музично-драматичного театру імені Тараса Шевченка, подавали сюжети про сиріт і самотніх людей, виступи керівників підприємств, організацій та установ, представників громадськості Волині про проблеми незахищених верств населення.

З телевізійної студії до волинян звернулися керівники Церков, які закликали волинян проявити милосердя й розділити радість Різдва Христового з нужденними. Єпископ Луцький і Волинський Михаїл зазначив, що Господь Ісус Христос став людиною, аби виявити велике милосердя до людей, тому всі Його послідовники зобов'язані дбати про своїх ближніх і дієво допомагати тим, хто цього особливо потребує. До краян також звернувся із закликом про милосердя голова облдержадміністрації Володимир Бондар.

Пряма трансляція з обласного драмтеатру тривала 11 годин. Церковні хори та творчі колективи Церков співали духовні піснеспіви, колядки, ставили різдвяні вертепи. Кожній конфесії оргкомітет виділив для виступу одну годину ефіру.

Марафон відкрили хори Київського Патріархату. Їх представив владика Михаїл, який і розпочав колядувати зі священнослужителями кафедрального собору Святої Трійці. Після них різдвяні піснеспіви виконали хори Центру християнського виховання дітей і молоді та Свято-Юр'ївської церкви, що в Луцьку. Пізніше виступали колективи Православної Церкви Московського Патріархату, Греко-Католицької та Римо-Католицької Церков, а також Церков християн евангелістів-п'ятдесятників, євангельських християн-баптистів та адвентистів сьомого дня.

На сцені обласного муздрамтеатру – учасник Різвяного телерадіомарафону – хор Луцької Свято-Юр'ївської церкви

Під час марафону за допомогою Волинської обласної організації Товариства Червоного Хреста України збиралися пожертви юридичних та фізичних осіб. Жертводавці переказували кошти на спеціально відкритий рахунок у банку або кидали в скриньки волонтерів у залі театру. Було зібрано понад 70 000 гривень. Їх розподілять серед будинків сімейного типу та інтернатів області.

Протоієрей Віталій СОБКО, прес-секретар єпархії. Фото автора

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

15 лютого – Стрітєння Господнє

Євангеліє від Луки оповідає, що коли батьки Немовляти Ісуса принесли Його «до Єрусалима, щоб поставити перед Господом, як написано в законі», – у храмі з Провидіння Божого зустрів їх праведний старець Симеон. «...було провіщено Духом Святим, що він не побачить смерті, доки не побачить Христа Господнього». І взявши на руки Боже Немовля, Утіху Ізраїлеву, Надію і Спасіння всього світу, Симеон промовив: «Нині відпускаєш раба Твого, Владико, за словом Твоїм, з миром, бо бачили очі мої спасіння Твоє...»

Чи не чується вам у цих словах іншосказання і символічний зміст? Чи не здається вам, що Симеон – цей сивий старець – уособлює весь Старий Завіт? Багато років чекав Симеон, доки своїми очима не побачив Спасителя світу. Тисячоліттями чекав того самого і вєсь рід людський. І ось в особі Симеона стомлене людство зустрічає Того, Кого так довго очікувало. У словах «нині відпускаєш» чується немов остання, прощальна, передсмертна пісня, з якою Старий Завіт тепер сходить із історичної арени і передає Новому Завіту свої сподівання й бажання, які нарешті справдились. Тепер завдання Старого Завіту виконане. Він здійснив своє призначення через Закон, пророцтва та прообрази, він зберіг у людях віру в Месію, підготував їх до Його приходу – і нині з миром відходить у вічність. Старий Завіт поступається своїм місцем Новому Завіту, де буде царювати вже не Мойсей, а Христос, не Синайський закон, а Євангеліє, не криваві жертви, а животворче Таїнство святої Євхаристії...

(із Слова на свято Стрітєння Господнього
Патріарха Філарета)

23 лютого – преподобного Прохора, чудотворця Печерського

Києво-Печерська лавра займає особливе місце в нашому Православ'ї. Уже один факт, що більшість святих, прославлених у Русі-Україні, були насельниками цієї обителі, говорить сам за себе. Але й серед цього сонму Божих угодників чудотворець Прохор вирізняється дивовижними сторінками життя (спасався він наприкінці XII – на початку XIII ст., коли наша держава й народ потерпали від міжусобних князівських чвар). Уривки із цієї незвичайної біографії подаємо в перекладі з церковнослов'янської М. Кашуби і Н. Пікулик (Києво-Печерський патерик.– Л.: Свічадо, 2001).

Коли ж почалася рать Святополка з Давидом через незрячість Василька, якого осліпив Святополк, то за намовою Давида Ігоревича з Володарем та самим Васильком не допустили купців із Галича, ані човнів із Перемишля, і не стало солі в усій Руській землі. І почалося безладдя, а до нього додалися беззаконні грабунки, як казав пророк, «...за пригорці ячменю та за шматок хліба, погубляючи душі, що не повинні умирати», – тоді можна було побачити, що перебували люди у великій журбі і знеможі від голоду й війни, бо ж не було в них ані пшениці, ані солі, щоби перебути оту нужденність. Тоді-то блаженний Прохор, який мав свою келію та зібрав у ній багато попелу з усіх інших келій так, що ніхто про це й не відав, своїми молитвами перетворював його на чисту сіль і роздавав усім, хто приходив. І чим більше роздавав, тим більше вона примножувалася. За неї ж не брав нічого, а відляв безкоштовно, скільки хто бажав, і вистачило її не тільки монастиреві, але й мирянам, котрі до нього зверталися та брали вдосталь для потреб

своїх. І можна було побачити, що торговище спорожніло, а монастир переповнився тим, що приходили за сіллю.

Через те виникла заздрість у тих, хто торгував сіллю, бо ж не могли вони отримати бажаного зиску. Хто гадав набути в ті дні великої багатства, мали значний збиток: якщо раніше дорого вони сіль продавали – по дві куни за дві мірки, – то тепер і за десять мірок не могли того виручити. І збунтувалися всі продавці солі, прийшли до Святополка й звели наклеп на ченця: мовляв, єв монастирі Печерському чернець Прохор, який відняв у них велике багатство, бо ж безперешкодно роздає сіль усім, хто до нього приходив, а вони зубожіли. Князь хотів їм допомогти, але замислив собі двояко: і нарікання їхні втишити, й собі багатства набути. Маючи це на гадці, постановив зі своїми радниками встановити високу ціну на сіль, яку відбере в ченця і сам продаватиме. Тоді ж тим крамольникам пообіцяв: «Задля вас пограбую ченця», – а сам крився з думкою про збагачення. Тим самим хотів Святополк начебто й догодити їм трохи, а тим часом ще більшу вчинити їм шкоду, бо ж заздрість не знає, що то – надавати перевагу тому, аби творити корисне. І послав князь слуг відібрати в ченця всю сіль.

Коли ж привезли сіль і прийшов князь подивитися на неї, а з ним і ті крамольники, які підмовляли проти Блаженного, то всі побачили, що постав перед їхніми очима попіль.

Дуже вже дивувалися: що б то могло бути таке – й ніяк не могли збагнути. Але оскільки князь хотів пересвідчитися, в чім річ, то й наказав зберігати оте до трьох днів. Декому ж звелів і скуштувати, але виявився на устах самий лише попіль. А в той час багато людей за звичкою приходили, бажуючи набрати в Блаженного солі, і, як побачили, що Старця пограбовано, то поверталися з порожніми руками, проклинаючи того, хто таке скоїв. А Блаженний казав їм: «Коли буде висипана сіль, то підіть і все розберіть». Князь потримав оте три дні та й наказав

поночі викинути. Коли ж той попіль розсипали, то він уміть перетворився на сіль. І побачивши це, городяни прийшли й все розбрали.

І коли трапилося отаке дивовижне чудо, вжахнувся той, хто насилля вчинив: не міг утаїти отих речей, які відбулися на очах у всього міста, й почав усвідомлювати, що то за справа. Тоді-то розповіли князеві й про інше, що сотворив Блаженний. Коли лободою годував багато людей, у їхніх устах був той хліб солодким, а для тих, хто брав хлібину без його благословення, виявлялася вона (темною), наче земля, й гіркою, наче полин, на устах їхніх. Почув це князь, і охопив його сором за скоєне, і пішов він у монастир до ігумена Йона, і покався перед ним.

Мал. Ірини Дацюк

Підготували
Віктор ГРЕБЕНЮК
та прот. Віталій СОБКО

НОВИНИ

Архієрейські служіння за січень

Протягом першого місяця Нового року єпископ Михаїл очолював традиційні не-

Єпископ Михаїл освячує річку Стир на Богоявлення

дільні та святкові Богослужіння – Різдво Христове, Богоявлення – у кафедральному соборі Святої Трійці в Луцьку. Водночас січень позначився насиченим архіпастирським служінням й поза центральним храмом.

Другого дня різдвяних свят єпископ Михаїл відправив Божественну Літургію у Володимир-Волинському соборі Різдва Христового з нагоди престольного свята. 9 січня, на свято первомученика й архидиякона Стефана, владика очолив Службу Богу в соборі Святого Духа в Нововолинську й привітав його настоятеля, протоієрея Степана Фільмеса, з Днем ангела.

12–14 січня преосвященний та священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці вдруге здійснили різдвяну паломницько-просвітницьку поїздку до Києва й Чернігова, де з віншуванням і колядками вітали зі святами працівників різних закладів та установ.

Напередодні Дня соборності України єпископ Михаїл відкрив урочисті збори в обласному муздрамтеатрі ім. Т. Шевченка, присвячені цій даті, та зі священнослужителями відправив молебень за Україну.

22 січня владика очолив Божественну Літургію в Луцькому Хрестовоздвиженському храмі з нагоди освячення оновленої вівтарної частини. А пізніше, того ж дня, преосвященний освятив хрест на місці спорудження майбутнього храму Благовіщення Пресвятої Богородиці в Луцьку. Землю під будівництво церкви нещодавно виділила новоствореній громаді Луцька міська рада.

Освячення хреста на місці будівництва Свято-Благовіщенського храму в Луцьку

24 січня єпископ разом із іншими архієреями відправив чин похорону над спочилим митрополитом Тернопільським і Буцацьким Василієм (Бондарчук) – рідним братом Митрополита Луцького і Волинського Іоана, який трагічно загинув. Наступного дня владика Михаїл побував у Києві й привітав із днем народження Патріарха Філарета.

Міжнародний фестиваль «Різдвяна містерія»

Благочинний кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець, священнослужителі та архієрейський хор «Оранта» взяли участь у відкритті VI Міжнародного фестивалю «Різдвяна містерія», який демонстрував лучанам акторську майстерність лялькових колективів України, Білорусі, Польщі, Росії та Словаччини, наповнюючи обласний центр різдвяним духом.

Відкриваючи фестиваль, священники запалили три символічні фестивальні

СВЯЩЕНИЧИЙ ШЛЯХ

БУДУЮЧИ ВІРУ, ЗБУДУВАВ ЦЕРКВУ

10 лютого протоієрей Василь Шняк, благочинний Рожищенського району, зустрів свій півстолітній ювілей. Про те, з яким духовним багажем прийшов панотець до цієї гарної дати, якими стежками доводилося пробиратися крізь життєві терни, ми розмовляли у його церкві Різдва Пресвятої Богородиці – невеликому затишному храмі, збудованому за чотири місяці. «Завдяки Божій ласці та відданості прекрасних людей», – переконаний отець Василь.

До Рожища 40-річного священника благословив ще владика Яків. За плечима в отця вже був певний досвід: церковне служіння він несе з 30-ти років.

Нового священника зустріли не надто приязно. За винятком невеличкої української громади, яка на ту пору навіть приміщення, щоб помолитися, не мала, бо у храмі Московської Патріархії не знайшлося місця для почергових Богослужінь. Спочатку зби-

ралися у парку просто неба біля пам'ятника Богданові Хмельницькому, а на зиму добра жінка із символічним ім'ям Віра віддала для громади власне помешкання.

– Щойно я долучився до рожищенської громади, одразу ж став порушувати питання про будівництво церкви, – пригадує отець Василь. – Спочатку люди не надто оптимістично дивилися на таку перспективу: звичайний будинок звести не просто, а тут – храм. Де взяти кошти, як дістати матеріали? Та їх запевнив: Господь бачить вашу віру і допоможе.

І Господь допоміг. За кілька місяців отримали ділянку землі у колишньому занедбаному парку. 27 червня 1995 року владика Яків освятив місце під храм і благословив на початок будівництва.

Усе робили власними силами. Креслення церковної будівлі зробив сам отець Василь. Парафіяни трудилися як бджоли, щоранку приходили і пропонували свої послуги. З державних коштів на будівництво не було виділено жодної копійки. Добровільні пожертви від організацій – ті були не надто великими, зважаючи на нестабільну ситуацію в країні. Сам отець Василь з першого дня будівництва працював нарівні зі всіма – і цеглу клав, і рубанком, і бензопилою орудував. Від світанку до смерканку.

Старання будівничих увінчалися результатом: уже 3 грудня (того ж таки року, якраз у день перед Введенням), отець Василь провів у новозбудованій церкві перше Богослужіння. Дещо не було закінчено – порожні стіни, мало ікон. Першими образами, що прикрасили стіни нової церкви, стали ікони «Гріб Господній» та «Моління Господнє», написані та подаровані рожищенським художником, нині покійним Миколою Савчуком. Нарекли храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці.

– То моя була ідея, – пояснює священник. – Бо я особисто зазнав наочної помочі і ласки від Божої Матері. У церкві Покладення пояса Пресвятої Богородиці, в моєму рідному селі, народилося і зросло моє покликання священника.

Народився отець Василь у Жовківському (колишньому Нестеровському) районі в селі Мацошин, неподалік Львова. Набожна сім'я щосвята, щонеділі ревно відвідувала Богослужіння, і сина брали з собою. Якось під час довгої служби маленькому Василькові закортіло вийти на вулицю. Обернувся – а людей у храмі видимо-невидимо – не пройти. Вирішив він «скоротити» шлях і шмигнув просто через Царські Ворота, повз священника. Удома дісталось малому на горіхи – де ж це бачено, щоб через Царські Ворота абикому ходити. «А може, я колись, як панотець, і сам ними ходитиму», – мовив Василь.

Сказав – і наче відклав десь на далеку полочку дитячої свідомості. Після школи та строкової служби в радянській армії працював годинником. Якось на похороні у сусідній Раві Руській познайомився з місцевим священником. Він і запросив молодого чоловіка на Богослужіння до них у церкву. Дяк дав церковнослов'янську азбуку. Через тиждень Василь уже міг читати, і його взяли до церкви псаломником. А коли помер старенький дяк, було кому стати на його місце.

Дев'ять років Василь (тоді ще не отець) прослужив у тій церкві та в соборі Івана Хрестителя, що у сусідньому селі. І лише після того вступив до Волинської духовної семінарії на заочне відділення. Годинникарство довелося залишити і влаштуватися нічним охоронцем на позмінну роботу.

Після закінчення семінарії у 1994 році висвятився на священника. Недовго прослужив у Горохівському, Ківерцівському та Камінь-Каширському благочиннях: Господь вказав дорогу до Рожища.

Сьогодні отець Василь – батько трьох дітей і дідусь 3-річної внучки. Син батькового шляху не обрав – навчається в Луцькому державному технічному університеті. Але йому тільки 25, тож, переконаний панотець, ще не пізно.

Та все ж найціннішим своїм здобутком отець Василь вважає свою рідну церкву Різдва Пресвятої Богородиці, де кожна цеглинка, кожен брус пам'ятають його руки. За десять з лишком років тут у священному таїнстві Шлюбу поєдналося чимало доль, багато народилося маленьких християн у таїнстві Хрещення. З'явилися нові, а поряд із ними й старовинні священні образи. Але найщедріше Господь нагородив отця Василя надзвичайними людьми – парафіянами.

– Удесятиріччю церкви я щиро вдячний тим людям, які були разом зі мною на початках тої праці. І сьогодні ми маємо свій храм, відчуваємо Божу допомогу. Цей храм – клаптик нашої України. Адже ми творимо одну родину, об'єднану вірою. З цієї церкви нас понесуть на вічний спочинок, а наші діти співатимуть нам «Вічну пам'ять». Цей храм – пам'ятник будівничим, фундаторам і жертводавцям, які спричинилися до його будівництва. Тож нехай у ньому завжди голоситься слава Господня!

Оксана ДМИТРЕНКО. Фото авторки

свічки й відправили молебень на закликання помочі Святого Духа перед початком доброї справи. Отець Володимир привітав учасників і глядачів, розповів про значення Різдва Христового для людства, закликаючи плекати й примножувати різдвяні традиції своїх країн як важливу складову християнської духовності та окропив присутніх освяченою водою. Хор «Оранта» під орудою Василя Мойсіюка виконав низку різдвяних піснеспівів і колядок.

Освятити шлях

Благочинний Ківерцівського району протоієрей Олег Ткачусь разом із священнослужителями освятив відрізок траси – Ківерці – Сокирич. Така ініціатива місцевого духовенства та вірян виникла внаслідок того, що цю ділянку водії вважають злочасною: тут трапилося багато автомобільних аварій, через які гинули люди.

Молільники пройшли хресним ходом від Ківерців до Сокирич і закликали Божу милість. У своїй проповіді отець Олег наголосив, що надію на Боже милосердя та Його заступництво потрібно поєднувати з елементарною людською обережністю.

Зустріч вифлеємського вогню

На центральному майдані Луцька члени місцевої станиці української скаутської організації «Пласт» урочисто передали Вифлеємський вогонь миру Українській Православній Церкві Київського Патріархату, Українській Греко-Католицькій Церкві та всім бажаючим. Луцькі пластуни вже всьоме долучаються до всесвітньої скаутської традиції – передавати перед Різдом Христовим з країни в країну вогонь з Вифлеєму – символ миру, добра, милосердя і любові народженого Богонемовляти.

При святковому вишикуванні пластуни священники – протоієрей Володимир Подолець, благочинний кафедрального собору Святої Трійці (Київський Патріархат) та отець Дмитро Григорак (Греко-Католицька Церква) – спільно відправили молебень, подякували юнакам і дівчатам за чудову традицію і побажали, аби Вифлеємський вогонь запалив у кожному серці вогонь любові, добра та милосердя.

Різдвяний концерт у Ковелі

У Ковельському Будинку Просвіти відбувся благодійний вечір колядок за участю священників та церковних хорів Ковеля, – повідомив протоієрей Анатолій Александрук, міський благочинний. У переповненому глядачами залі співали різдвяні піснеспіви, колядки та ставили вертепи 7 церковних і 12 світських колективів.

Недільна школа опікується обездоленими

Вихованці Центру християнського виховання дітей та молоді зініціювали акцію «З Богом у серці». Під час Різдвяних свят вони завітали з колядками до Будинку престарілих та Будинку дитини, аби скрасити їх самотність. Адже учнів не лише навчають Закону Божому, а й бути милосердними.

Коли директор Центру священник Андрій Ротченков оголосив учням, що будуть вітати мешканців будинку престарілих і покинутих дітей, радості учнів не було меж. Зголосилися навіть представники старшої групи, які давно закінчили недільну школу і зараз навчаються у виш або вже працюють. Вони самі потурбувалися про подарунки – шоколад ВКФ «Луцьккондитер» і морозиво фірми «Злата». А для старших людей найдорожчим подарунком стали хустки, зібрані в Свято-Троїцькому соборі на Євангелії. Старенькі жіночки давно чекали такого подарунка, бо ці хустки, кажуть, дуже допомагають від головного болю.

(Продовження на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

Запитання

«Хто любить батька чи матір більше, ніж Мене, недостойний Мене; і хто любить сина чи дочку більше, ніж Мене, недостойний Мене; і хто не бере хрест свій і не йде слідом за Мною, той недостойний Мене». Як розуміти ці слова Христа? Чи не сють вони ворожості між людьми? Виходить, з одного боку, Бог закликає любити батьків, а цими словами наче принижує їх. Чому так?

Відповідає
ієромонах Марк (Левків)

Дуже часто цей і схожі до нього вислови Христа дійсно викликають у ще не утверджених християн якась душевне сум'яття і здивування. Украй «ревні» християни на доказ безкомпромісності своєї віри часто холодно ставляться до своїх батьків чи дітей, не турбуються про них. Не виконуючи навіть елементарного щодо рідних, заявляють про своє самовіддане служіння Самому Богу. Недруги ж Церкви звинувачують Господа в

егоїзмі. Говорять, нібито Христос принижує гідність батьків і любов до дітей, возвеличує Свою персону, бажає, щоб усі Йому сліпо покорялися і служили, любили тільки Його.

Що ж можемо відповісти ми, ті, що викуплені Його дорогоцінною кров'ю і кому даровано вічність? Знаємо, що Господь, будучи самодостатнім, не мав потреби приходити в світ для рятування людства, але Його велика любов до нас спонукала до того, що Він, як пише св. апостол Павло до филип'ян, «приймаючи образ раба, зробившись подібним до людей, і з вигляду став як чоловік, упокорив Себе, був слухняний аж до смерті, і смерті хресної». І не через заслуги наші, «не через діла, щоб ніхто не хвалився», звершує Господь славне діло зцілення нашої душі.

Своїм народженням, ученням, вчинками та Своєю смертю і Воскресінням Христос довів любов Божу до людей. Бо «немає більше від тієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх», – читаємо в Євангелії від Івана. «Ви – друзі Мої, якщо виконуете те,

що Я заповідаю вам, – промовляє Господь до кожної людини. – Заповідь нову даю вам: щоб ви любили один одного; як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного». Христос Сам, виконавши цю Заповідь, закликав усіх нас наслідувати Його приклад. Не змушує, а закликає, не нав'язує, а пропонує, бо цей шлях – Його наслідування, шлях жертвовної любові веде до зміни нашої сутності, а відтак і до змоги прийняти спасіння. Заради ж нашого добра закликає до вибору цього шляху. Застерігає від наслідування вчинків, що суперечать йому, приводять нас до смерті вічної, хоча б і подавались вони нам найближчими, найріднішими людьми. Де йдеться про вічність, про наше спасіння, Господь чітко проводить ступені шани і довіри. Дуже висока ціна людської душі, і навіть сімейна прив'язаність може стати загрозою її спасінню. І коли родичі хочуть відвести від служіння Богу, забрати Богом даровану вічність, то потрібно жертвувати такою сімейною любов'ю. Коли доведеться

вибирати між Богом і родичами, то на першому місці повинен стояти Бог. Але це не означає, що ми повинні перестати любити чи шанувати своїх рідних, коли вони не християни або навіть і ворогують супроти Бога чи не сприймають науки Христової. Навпаки! Найкращою проповіддю нашої віри буде вияв любові до них. Через те, що велика любов до Бога спонукає нас любити інших людей (навіть і ворогів), то природним є для християнської душі любити всіх, віддавати шану батькам своїм, належно виконувати свої обов'язки щодо рідних своїх. А ця наша жертвна любов до людей є свідченням нашої любові до Бога.

Ця любов творить чудеса, захоочує до подвигу, спонукає до молитви, змінює саму людину, стримує від гріха, дарує покаєння, спонукає до виправлення провин своїх, дає їй спокій душевний, радість сердечну. Вона є рушієм усіх чеснот людських. Лише справжня любов до Бога і до людей провадить людську душу до спасіння і дарує їй вічне життя.

НА НАШ ПОГЛЯД

ЦЕРКВА І ДЕРЖАВА: ДВОЄ В ОДНОМУ ЧОВНІ?

Церква мала різні стосунки з державою в різні часи свого існування. У післяапостольський час, час переслідувань, Церква ставиться до поганської держави непримиренно. Але з плином історії приймає таку державу. Апостол Павло в 13-й главі Послання до римлян перед лицем жорстокого гонителя Церкви Христової імператора Нерона виголошує: «Немає влади, яка не від Бога» і визнає позитивну роль держави в історичних шляхах Царства Божого. Це відповідає як загальному старозавітному, пророчому, так і новозавітному погляду, що шляхи Царства Божого включають у себе і долі язичницького світу.

За часів імператора Костянтина Великого (306–337 рр.) стосунки між Церквою і державою визначались за принципом так званої симфонії, тобто при незалежності кожної структури. Держава визнавала для себе внутрішнім керівництвом закон церковний, Церква ж вважала себе зобов'язаною коритись державі. Однак часто траплялося так, що імператор керував усіма сферами життя, в тому числі й церковними справами. Бувало навіть, що царі намагалися змінювати церковні догмати. Згадаймо часи аріанства та іконоборства, після чого Церква знову ставала гонимою і переслідуваною. Елементи цезарепапизму, коли кесар безпосередньо або через своїх представників очолює Церкву, після чого вона перетворюється в одне з державних відомств, чітко проявляються в Росії з часів Петра I до років правління останнього російського імператора. Православна Церква у свою чергу завжди прагнула впливати на державну владу, якщо не ззовні, то, принаймні, зсередини. Нині, коли народ став жити без християнських єдиновладців, які були провідниками, благовісниками Христа для своїх народів, як от князь Володимир Великий на Русі, цариця Тамара в Грузії, держава може

Секуляризація (знецерковлення) суспільства не служить розвитку демократії, прав людини, як це може видатись на перший погляд, а навпаки – відкидає культурні, національні

бути воцеровлена не згори, а знизу. Раніше цар, кесар сприймався як помазаний Божий, харизматик влади, який займає в Церкві визначне місце. Але, в принципі, у цьому немає особливої потреби для самої Церкви. Для Церкви є фундаментальним принцип, без якого вона дійсно не може існувати, – це принцип церковної ієрархії.

Історично відносини держави й Церкви є неоднозначними. Церква через клір, вірних, народовладдя намагається впливати на державу, а точніше – нагадує їй про існування суспільно-моральних проблем та пропонує їх вирішення. На цьому шляху виникають свої труднощі, аналогічні тим, які існують при союзі Церкви й Держави: втягування Церкви в політичну партійність або, принаймні, заангажованість – такі спроби ми бачили в сучасній Росії і під час не одної виборчої кампанії в Україні. А це, безумовно, відхиляє Церкву від її шляху. Але тут залишається основна вага перевага – вплив Церкви на душі людей. Саме через активність церковних структур у суспільному житті, просвітницько-освітню діяльність у школах, вищих навчальних закладах, благодійність здобуватиметься авторитет Церкви. А цей шлях – це шлях свободи. Як для Церкви, так і для Людини. Варто також відзначити: якщо державні структури не належно ставляться до особи, то саме Церква повинна стати на захист прав особистості, згідно з ученням та Заповідями Божими. Якщо ж діяльність державних органів управління не суперечить морально-етичним засадам, не загрожує суспільному спокою, то Церква має бути найпершим партнером влади.

Позиція ж влади в цій ситуації виглядає дещо дивно. З одного боку, вона не втручається в церковні конфлікти, аргументуючи це тим, що держава і Церква відокремлені, а з іншого боку – на рівні всіх трьох президентів було заявлено про необхідність Єдиної Помісної Церкви. Очевидно, і Президент Віктор Ющенко не противник, ба навіть

прихильник цієї ідеї. Формально державна влада однаково ставиться до усіх конфесій, але дуже часто можновладці керуються не законодавством про свободу совісті, і навіть не власними релігійними переконаннями, а кон'юктурою. Принаймні, так було донедавна.

Виникає питання: чи вигідний владі такий стан речей? Очевидно, що держава з її можливостями, а перш за все, відстоюючи національні інтереси, повинна домагатись утворення Помісної Церкви не лише в назві, а й по суті вже найближчим часом. Це сприятиме, по-перше: згуртуванню суспільства; по-друге: підвищенню престижу Української держави, оскільки українське Православ'я за кількістю парафій, вірян, кліриків є однією з найбільших у світі; по-третє, Єдина Церква матиме більші й кращі можливості для впливу на суспільство, виховання молоді, утвердження високоморальних істин у свідомості громадян. Можна уявити, яким би був рівень довіри до Церкви, коли б вона була одним цілим. Звичайно, і нині Церква має один з найвищих показників довіри, хоча й не повністю використовує свій потенціал. І, напевно, саме сучасний стан речей задовольняє владу як таку, без уваги на особи. Бо декларується і по можливості дотримується свобода релігійних об'єднань, не порушуються права громад, а стосунки між Церквою і Державою відповідають чинному законодавству. Складається таке враження, що всіх усе задовольняє. Існуючий стан справ збережено, розділення в суспільстві задовольняє, ми навчилися з цим жити, ми до цього звикли.

І все ж – чому в людях, від яких залежить майбутнє як Церкви, так і держави, закладений якийсь страх, страх, що так і не дає можливості розпочати процес об'єднання? А може, Єдина Церква, окрім простих людей, нікому й не потрібна? На розділену Церкву легше впливати, а конфесіями, що ведуть боротьбу одна проти одної, легше маніпулювати. Суддю в цій ситуації бути легше, ніж миротворцем. Немає сумніву, що й деякі церковники до останнього будуть чинити опір спробам їх об'єднати, знаходячи безліч юридичних тонкощів, посилаючись на канони і церковні правила. Але ми всі повинні для себе з'ясувати, якими є пріоритети в розбудові спільної, а отже, єдиної у всіх відношеннях, стабільної європейської країни. Що стоїть для нас вище? Вузкі групові інтереси чи все-таки інтереси національні? Бо стабільному, толерантному в суспільстві не може суперечити здоровому глузду й інтересам народу, а примітивні й недолугі спроби зробити всім добре, після чого стає тільки гірше, ми вже бачили протягом останніх майже 15 років.

Дивлячись у майбутнє з позицій сьогодення, важко сказати, що буде далі з Церквою в Україні. Але досить уже відчувати себе на своїй землі чужинцями. Бо ми – українці й християни, а значить маємо право відвідувати будь-які храми, монастирі чи лаври, збудовані нашими прадідами, незважаючи, якого патріархату висить вівиска на його стінах. Зрозуміло одне: народ в Україні прагне створення єдиної Церкви, а давнє латинське прислів'я говорить: «Vox populi – vox Dei» (голос народу – голос Божий). Вірю, що Бог нас об'єднає. Бо сказано: «Що неможливо для людей – можливе для Бога».

НОВИНИ

До виступу вихованці підготували ретельно. Виконували не лише поширені піснеспіви, а й маловідомі, старовинні колядки, в тому числі й волинські. Їх знайшла у збірнику нині вже покійної волинської фольклористки Антоніни Голентюк керівник хору Тетяна Толочко. Особливо захоплено це слухали трирічні сироти, які мешкають у Будинку дитини. А потім усі разом водили хоровод.

Отець Андрій Ротченков переконаний, що, беручи участь у таких заходах, вихованці практично навчаються, як потрібно любити, проявляти любов. Під час вітань священник відслужив молебень за кожного мешканця і працівника притулків, а тих, хто не зміг прийти, помазував святим елеєм у палатах.

Вражена долею цих людей молодь одразу вирішила відвідувати цих людей регулярно.

Нагороджено орденом

З благословення Патріарха Філарета єпископ Михаїл нагородив протодіякона кафедрального собору Святої Трійці Во-

лодимира Мельничука Орденом святого рівноапостольного Володимира Великого III-го ступеня. Урочистість відбулася 29 січня за Божественною Літургією в Свято-Троїцькому соборі.

Вітаючи отця Володимира з високою нагородою, владика зазначив, що таким чином Церква вшановує його ревне служіння Богові й Церкві з нагоди 50-річчя з дня народження.

Протодіякон Володимир Мельничук народився на Рівненщині, в селянській сім'ї. Після навчання в Луцькому культурно-світньому училищі працював артистом та інспектором Волинського народного хору, пізніше – художнім керівником Луцького міського Будинку вчителя. Вищу освіту здобув у Луцькому державному педагогічному інституті за фахом «Історія і правознавство» та Волинському державному університеті за фахом «менеджмент освіти».

З 1998 року – викладач історії у Волинській духовній семінарії. Дияконський сан прийняв 10 жовтня 2000 року з рук митрополита Луцького і Волинського Якова, і з того часу незмінно є одним із найкращих штатних священнослужителів кафедрального собору Святої Трійці.

Київський Патріархат поширює співпрацю

Єпископ Михаїл та голова Волинської обласної організації Товариства Червоного Хреста України Валентина Пришко підписали угоду про співпрацю. Урочистість відбулася в управлінні єпархії.

Документ передбачає взаємні зобов'язання сторін. Церква духовно піклуватиметься працівниками та підопічними організаціями, допомагатиме їй в проведенні акцій милосердя. Червоний Хрест сприятиме Церкві в забезпеченні духовної опіки населення в разі надзвичайних ситуацій, надаватиме матеріали з питань міжнародного гуманітарного права, підтримуватиме гуманітарною допомогою вихованців-сиріт Волинської духовної семінарії.

Кілька тижнів потому аналогічну угоду укладено й з Луцьким педагогічним коледжем. У приміщенні цього закладу її підписали владика Михаїл і директор Анатолій Гуловський. Відтепер відповідно до канонів і традицій Православної Церкви Київський Патріархат духовно опікуватиметься коледжем.

КРИК ДУШІ

ТВОРЕЦЬ ЗАСТЕРІГАЄ ВАГІТНИХ

Ці рядки пишуться зовсім не для того, щоб осудити вас, якщо ви мали аборт або хочете його зробити. Аж ніяк! Кожна людина, якщо в неї хоч трохи розвинуті почуття, доволі картає себе за різні гріхи. Щоправда, лише тоді, коли усвідомлює свій учинок гріхом.

Є відносно небагато людей настільки не обізнаних з мораллю, що насмілюються називати аборт добродієм. Але наскільки це гріх? Не йдеться навіть про ті рідкісні випадки – кровозмішання чи небезпеку на родження вродка. Мова про звичайні черги до гінекологів: країни колишнього Союзу – попереду щодо кількості перерваних вагітностей у світі: щороку не менше десяти мільйонів. На цьому просторі половина практикуючих гінекологів займаються тільки абортами, одержуючи за це високі гонорари. Загалом жінки, зокрема в Україні, велика частина, роблять від чотирьох до восьми абортів за своє життя, а деякі й по десять-дванадцять.

Тож відкладімо пристрасті й поміркуюмо над цією справою серйозно. Серце зародка починає битися на 18–25 день вагітності; на сороковий день сучасні прилади реєструють хвилі, випромінювані його мозком, – тобто починає працювати головний мозок; зародок моргає, ковтає, смочке пальчики, на яких, до речі, вже є пальцеві візерунки.

Отже, тількице, що підлягає абарту, – справжня людина, а не просто якась там «суккупність клітин». Як же називається зумисне умиртвляння людини? Аборт? Чи є точніше, хоч і страшніше слово?

Але всі ці виправдовування дуже слабкі. Вони зовсім не применшують потреби покаятись у скоєному. Аборт не є просто неправильним рішенням. Він є гріх. Серед кількох головних Заповідей Божих читаємо: «Не вбий!» «Не вбий!» – застерігає Він і вагітних, бо це Він – справжній Творець усього, і вашої дитини теж, і це Йому, а не вам, належить розпоряджатися її життям.

Хоч би там як, а ви порушили одну з найосновніших Заповідей і впали у тяжкий гріх. Але Всевишній чекає, не гнівається: Його Син дві тисячі років тому вже віддав Своє життя, щоб заплатити і за вашу вину перед Ним. І на горі Голгофі було три хрести: на одному Божий Син Ісус Христос, а на двох інших – розбійники.

Читаємо про це в Євангелії: «Один з розп'ятих злочинців зневажав Його, кажучи: „Якщо Ти Христос, спаси Себе і нас!“ А другий злочинець докоряв йому, кажучи: „Чи ти не боїшся Бога, коли й сам так само засуджений? Бо ж ми засуджені справедливо і прийняли кару за вчинки свої, а Він не вчинив нічого злого!“ І сказав Ісусові: „Господи, згадай мене, коли прийдеш в Царство Твоє!“ І сказав Ісус йому: „Істинно кажу тобі: сьогодні ти будеш зі Мною в раю!“»

Тож коли Бог простив розбійника навіть у його останні хвилини, то певно простить і вас. Але для цього потрібно одне: щире покаяння, гаряча молитва.

Чимало людей кажуть, що не вміють молитися і тому не знають, як каятися перед Господом. Але ж молитва кається – не тільки

Ми мусимо прямо сказати і не відводити очей: так, аборт – це вбивство. Але багато хто не хоче в цьому зізнатися, підсвідомо боячись, що виходу нема й доведеться завжди ходити з тавром дітовбивці.

Ні! Це далеко не так!

Можливо, ви прийняли рішення, знаючи, що батько зачатої дитини не зможе стати їй опорою і добрим прикладом у житті. Можливо, використовуючи ваш надто м'який характер, до трагічного рішення вас схилили рідні, говорячи про вашу вагітність як про небажану; тоді й вони – винуватці скоєного. Можливо, це «еротичні» відеофільми й порножурнали нав'яли вам думку, ніби до статевого життя треба ставитись як до бездумної розваги; і тоді частка вини лягає на тих аморальних ділків. А можливо, вам не пояснили медики, чим же є насправді аборт; може, мали на меті лише зиск або через свою низьку кваліфікацію називали вашу дитину «групою клітин» і не розповіли, що то насправді людина, і вона тяжко страждатиме, і ви будете тяжко страждати. А можливо, вас збило з пантелику те, що аборт у нашій країні дозволено, на відміну від 114 інших країн, і вам здалося, наче все, що дозволено, є моральним. Зрештою, ви могли зробити «як усі», не розбираючи, що чужий гріх не виправдує вашого.

завчений текст; молитвою називається розмова з Богом. Своїми словами, будь-де, як дитина перед батьком. Удома на самоті чи перед священником. Навколішки перед іконою чи увляючи Бога внутрішнім зором. Уголос чи подумки. Але щиро, без останку!

І після сліз покаяння Він скаже до вас, як сказав – знаємо з Біблії – до однієї блудниці: «Я не осуджую тебе. Іди і більше не гріши!»

Кажуть: «Аборт це ж, по суті, лише різновид контрацепції». Ні! Абортують живу людину, з тілом і душею.

Кажуть: «Я врешті-решт жінка, і маю право на своє тіло». Ні. Тіло матері і тіло зародка в ній – це вже дві людини. І чи так принципово, яку дитину вбиває матір – народжену чи ненароджену.

Кажуть: «Нащо народжуватися дитині, батько якої негідник і не дасть їй виховання, або ж батьки якої бідні і не забезпечать їй повноцінного життя?» Ні. Не можна уникати життєвих труднощів, убивши для цього рідних дочку чи сина, за рахунок власної дитини піклуватися про себе!

ГОСПОДЬ ДАЄ ВАМ ДИТИНУ? ВІН І ПОДБАЄ ЗА НЕЇ!

Підготував Віктор ГРЕБЕНЮК

Владика Михаїл та священнослужителі кафедрального собору відправили молебень на закликання помочі Святого Духа. До молитви долучилися керівництво, викладачі та представники вихованців коледжу. Його капеланом призначено викладача Волинської духовної семінарії протоієрея Віктора Пушка.

2 лютого угоду про співпрацю управління єпархії підписало і з Волинським державним університетом імені Лесі Українки в особі ректора Ігоря Коцана. Подія відбулася на засіданні Вченої ради, яка одноставно підтримала підписання документу.

У своєму виступі перед керівництвом і представниками професорсько-викладацького складу університету преосвященний висловив впевненість у плідності співпраці Церкви й закладу, підкресливши значну потребу в цьому як для викладачів, так і для студентів.

Урочистість продовжилася відпратою молебня.

Того ж дня єпископ Михаїл призначив університетським капеланом протоієрея Михайла Бучака, настоятеля храму Покрови Божої Матері в с. Маяки Луцького районного благочиння.

Усі три угоди – результат роботи капеланської служби єпархії.

Мітинг-реквієм

2 лютого обласний благочинний протоієрей Іван Семенюк взяв участь в урочистому мітингу-реквіємі з нагоди 62-ї річниці визволення Луцька від фашистських загарбників, що відбувся на Меморіалі Вічної Слави. Разом із представниками влади та громадськості він привітав із святом ветеранів Великої Вітчизняної війни, визволителів міста й учасників мітингу.

Молитва за Інститут розвитку людини

Благочинний кафедрального собору прот. Володимир Подолець, старший капелан єпархії прот. Олександр Безкорований і духовенство собору на запрошення організаторів взяли участь в урочистому вечорі, присвяченому 6-й річниці Луцького інституту розвитку людини Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна».

З вітальним словом виступив отець Володимир Подолець. Звертаючись до колективу, він зазначив, що людська спільнота в гонитві за економічними показниками зазвичай забуває про духовне та фізичне здоров'я окремої людини. Тож сьогодні дуже важливо, щоб українська еліта, до якої безумовно належать науковці, освітяни й студентська молодь, показувала приклад побожності, духовності, культури, високоморального й здорового способу життя.

Насамкінець священнослужителі відправили подячний молебень, до якого долучилися всі учасники вечора.

Підготували прот. Віталій СОБКО та Андрій ГНАТЮК

ПОВЧАННЯ

СВІТЛО ХРИСТОВЕ

Під час кожного Богослужіння в церкві засвічують свічки. Вони призначені не лише для того, щоб освітлювати приміщення. Бо навіть якщо служба правиться вдень, коли світла доволі, все одно запалюють свічки.

Свічки символізують теплоту наших молитов, сердечне покаяння за гріхи, просвітлення нас Божою благодаттю, нашу старанність у служінні Богу.

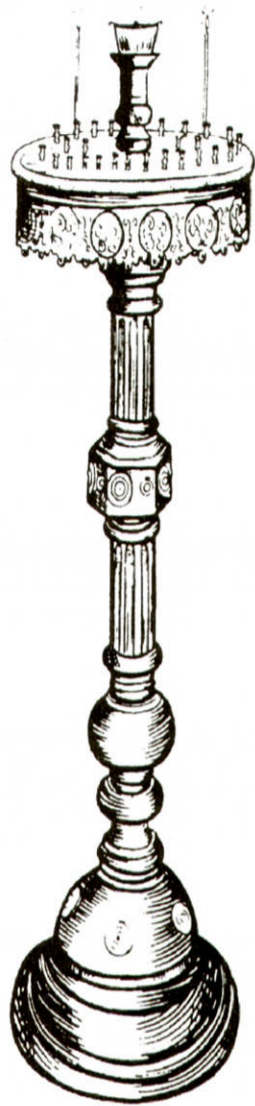
Свічки горять у різних місцях церкви. Їх запалюють за престолом у семисвічнику, на престолах, на жертівнику, біля ікон посеред храму. У храмі є великі свічники з лунками для багатьох свічок. Туди люди ставлять свічки, які є їх пожертвою на храм. На круглі свічники перед іконами ставлять свічки з молитвами за здоров'я. На квадратний підсвічник із зображенням Розп'яття, який називається канунник, – свічки з молитвою за упокоєння душ померлих.

Під час Всенічної та Літургії – на великому і малому входах, а також перед читанням Євангелія – з вітаря виносять велику свічу на спеціальному свічнику. Ця свіча вказує на благодатне світло вчення Ісуса Христа, яке просвітлює наші душі, а також нагадує про Івана Хрестителя, який прийшов приготувати людей до зустрічі Спасителя, освітити їх світлом покаяння.

Особливе значення мають свічки на Богослужінні, яке відправляє єпископ. В одній руці він тримає дикий – свічник із двома свічками, котрі означають Божу і людську природу Ісуса Христа, а в другій – трикирій – свічник із трьома свічками, котрі означають Три Божі Особи, Трьогодиного Бога.

На свято Стрітення, в день, коли праведний Симеон назвав Христа світлом, у нашій церкві є звичай освячувати свічки, які називають «громничними». Їх запалюють вдома під час якоїсь небезпеки, бурі, грому, молячись Господу, щоб охоронив від нещастя і вислухав наші благання.

Нехай же наші душі палають вогнем віри, наче гніт у свічці, нехай наша людська воля буде, як віск перед волею Божою!

Сторінку підготував священик Андрій РОТЧЕНКОВ, директор Центру християнського виховання дітей і молоді в Луцьку

КРОСВОРД

КРОСВОРД: Повписуй назви намальованих предметів і у виділеній вертикальній лінії прочитаєш назву свята, яке відзначаємо в лютому.

Мал. Іванки Дацюк

У ВІЛЬНУ ХВИЛИНУ

Заповніть речення словами «Спасителя», «Владико», «церкви», «руки», «сорок»

1. Коли Ісусові виповнилось днів, Марія та Йосип принесли Його до
2. Бог обіцяв Симеонові, що він не помре, поки не побачить
3. Симеон узяв Його на свої і сказав: «Нині відпускаєш раба Твого,!»

КАЗКА

На одному з підвіконь самотнього старого будинку стояла маленька свічка, а поряд з нею лежала коробочка сірників. Було це давно, коли ще не існувало електричного освітлення. У ті часи свічки вечорами старанно працювали, освітлюючи всі закутки в кімнатах.

Коли після робочого дня втомлені мешканці засинали, свічка та сірникова коробочка, які залишалися на підвіконні, розпочинали між собою розмову.

Одного разу коробочка стурбовано озвалася до свічки:

– Подруго, ти усе меншаєш та меншаєш. Коли ти гориш – ти танеш. Будь обережною, а то раптом від тебе нічого не залишиться!

Свічка посміхнулася:

– Світити – це мені дійсно дечого коштує, але ж мене задля цього й зроблено.

– Знайшла з чого радіти. Подивись, яка ти маленька! От якби ти була вогнем маяка й вказувала великим кораблям шлях у гавань, тоді варто було б витрачати себе.

– Я маленька, це правда. Але я можу освітити темний закуток. Хіба ти не бачила, як учора бабуся розсипала монети з гаманця? Мною посвітили навколо – й усі монети відшукалися! Моє світло допомогло бабусі.

І свічка знову посміхнулася. Але сірникова коробочка насупилася. Відповісти вона не встигла, бо прийшла бабуся, узяла свічку і пішла з нею коридором до себе в спальню.

Свічка та сірникова коробочка зустрілися лише наступного дня. І тут занепокоєння сірничкової коробочки досягло межі.

– Ой-ой-ой, – заголосила вона, – що ж це з тобою сталося?! Ти удвоє менша, ніж була учора!!!

Свічка весело підморгнула й відповіла:
– Знаєш, як усе було? Бабуся при світлі

СВІЧКА ТА СІРНИКОВА КОРОБКА

мого полум'я почала молитися і читати Біблію. Вона так зачиталася, що мені довелося горіти до півночі. Та це нічого. Я була дуже рада світити їй, особливо після того, як вона прочитала слова: «А ночі вже більше не буде, і не буде потреби в світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь Бог». Потім бабуся стала перед іконами і промовила: «Дякую, Господи, за те, що настане день, коли Ти будеш нашим вічним Світлом». Ти не уявляєш, яка я щаслива, що могла послужитися старенькій своїм світлом!

Сірничкова коробочка знову не знайшла що відповісти.

Мал. Ірини Дацюк

Одного разу ввечері сталося дещо дивне. Навіть після того як усі повклалися спати, свічка на підвіконні продовжувала весело горіти. Ніхто не загасив її. Надворі лютувала завірюха. Вітер завивав і свистів, кружляючи снігові вихори. Час від часу крізь щілини у рамах на свічку потрапляв холодний струмінь повітря. Від цього вона танула ще швидше.

– Та ти що? Ти ж подбай про себе хоч трохи! Адже від тебе нічого не залишиться! Дозволь наступному подиху вітерця загасити тебе й урятувати від остаточного знищення! – захвилювалася сірникова коробочка.

Проте весела свічка тільки посміхнулася. Вона продовжувала горіти, стаючи дедалі меншою. Сірничкова коробочка хвилювалася не жартома:

– Та невже ти мене не послухаєш?! Ти ж можеш урятувати життя, якщо перестанеш світити!

– Мене поставили тут, щоб світити. Це моє місце. І я буду віддавати своє світло до кінця!

– Це божевілья! – не втихала сірникова коробочка.

У цю мить за вікном почувся шерех, потім – кроки на ганку. Хтось постукав і смикнув за ручку дверей. Стукіт почули не тільки свічка та сірникова коробочка. Хазяїн та старші сини прокинулися і відчинили двері. Струмінь холодного повітря увірвався до кімнати і примусив полум'я свічки затремтіти ще дужче. Через поріг намело снігу, а з темряви ночі в освітлену свічкою кімнату

увійшла жінка. Вона ледве пересувалася. Нічну гостью влаштували біля груби, допомогли зняти заповнене снігом пальто й заходилися терти задубілі на холоді руки та ноги. Зігрівшись та трохи оговтавшись, жінка почала розповідати:

– Я заблукала. Сніг пішов такий лапатий, і хуртовина замела шлях. Уже кілька годин я блукаю, марно намагаючись натрапити на нього. Зовсім знесилилась і подумала: ляжу в сніг і помру. Але в ту саму мить я побачила слабе світло і зрозуміла, що неподалік чиясь оселя.

– А ми саме для того й залишили свічку горіти на підвіконні, – сказав хазяїн.

– У таку хуртовину люди часто збиваються зі шляху.

При цих словах хазяїн поглянув на підвіконня, де стояла свічка. Вона горіла так довго, що від неї нічого не залишилось.

– Добра маленька свічко, ти врятувала сьогодні людське життя, – усміхнувшись, сказав він.

Маленька свічка, наче теж усміхнувшись у відповідь, блиснула ще раз яскравим полум'ям і згасла.

Це казка. Господь Ісус Христос сказав: «Я – Світло світові!» Він віддав життя на хресті, аби подарувати світло спасіння нашому темному світові. І всім, хто є Його учнями, Він говорить: «Ви – світло світові!» У кожного з нас є своє місце: вдома чи в школі, на вулиці чи на футбольному майданчику. Світити для Ісуса Христа чогось вимагає від нас. Та якщо ми будемо намагатися віддавати людям найкраще (час, сили, здоров'я), нам не буде соромно того дня, коли ми стоятимемо перед Ісусом.

ВАРТО ЗНАТИ

У ГОСТЯХ

Гостинність – одна із кращих рис нашого народу. Мудрець Сильвестр у своїх повчаннях до сина Анфима пише: «Пам'ятай, сину, як ми жили, – ніхто й ніколи з нашого дому не вийшов голодний і ображений». А ось настанови відомого придворного вельможі Акіра Премудрого:

1. «Дитино, прийди до засмученого зі словом утіхи. Це дорожче, ніж зливков золота».

2. «Сину мій, гнів свій упокорюй».

3. «Якщо ти не голодний – не наїдайся, інакше сприйматимуть тебе за ненажеру».

4. «Сину мій, якщо хто послухає розумну людину, знемагаючи від спраги, – нап'ється холодної води».

5. «Сину мій, якщо покличуть тебе на бенкет, то за першим запрошенням не іди, а якщо покличуть тебе (ще раз – авт.), тоді знай, що тебе там шанують і достойно зустрінуть».

Дійсно, просто так людина в гості не приходять. Вона йде як родина до родини, по крові чи духу. Правда, в гості ще ходять для того, щоб щось отримати. У такому випадку йдуть через потребу, щоби просити.

Але, виявляється, в житті буває два гостювання. Одне від нічого робити, коли сидиш і думаєш: «До кого би в гості сходити, щоб там повеселитись і розважитись?» У гостях виявляється свобода різного «хочу». Хочеш поїсти – в гостях і поїси, хочеш поговорити про інших людей, обмити їм кісточки, – в

гостях саме це можливо. Та це порожнє гостювання, де без будь-якої праці можна повеселитись й одночасно виконати безліч різних «хочу». Мимоволі виникає звичка до таких гостювань і до такого способу життя: «Літо ціле проспівала, оглянутись не згадала...»

Але є й інше гостювання, коли «треба» прийти до людей, щоби дізнатись, як вони живуть, дізнатись про їх потреби, поради разом з ними чи розділити горе й біду, побути, посидіти з ними, поговорити, не кваплячись, із розумінням і любов'ю. Почути ненароком зронене слово, помітити сумний погляд. І наступного разу щось принести, у чомусь допомогти, щось відірвати від себе і віддати іншим. Ось таке гостювання в кожному народі шановане. Тоді люди приходять без крику, з простим вітанням «Добрий день! Зайшов на хвилинку. Як ви – живі-здорові?» Спочатку людина приходиться ненадовго. Але дізнавшись про потреби, заходить, щоб іншому допомогти...

Потреби бувають різні: іноді в спілкуванні, в добром слові, в утісі, іноді – у зізнанні. Людина проводить гостей із відчуттям, що вона не самотня в цьому світі, що в неї є друзі, хай навіть малознайомі, але завжди готові допомогти необхідним.

Мудрець Сильвестр радить: «Гостей приїжджих завжди годуй, а з сусідами і знайомими в злагоді живи... Коли поїдеш у

гості, подарунки недорогі вези і любов». А в дорозі радить ділитися харчами з подорожніми: «Якщо хтось ділиться з тобою, – не відмовляйся, щоб не образити його».

Звичай гостинності дозволяє кожного гостя пошанувати. Якщо гість з радістю покидає наш дім, як приємно буває від його подяки!

А якщо гість невчасно? Якщо наразі немає чим його пригостити? Так хотілося спокійно наїстися – а тут дзвінок у двері: ідеш, відкриваєш, згнітивши серце, садовивши за стіл, а подумки чекаєш, коли гість піде.

Уміння приймати гостей – це вміння виконувати почуття «треба». При допомозі звичаю гостинності в людини пробуджується почуття совісті. Бо тільки совість може слухати і слухати це слово «треба».

Гостей просто так не буває. А якщо й трапиться випадковий гість, то його треба гарно зустріти. Йому хочеться поспілкуватися, повеселитись від нічого робити. Але обов'язково треба зрозуміти, чому прийшов гість, і тоді він забуде про своє «хочу». Гостювання піде інакше. А ті, хто не хоче говорити про себе, незабаром перестануть до вас приходити.

Але колись прийде смерть і поставитиме конкретне запитання: «Для чого ти жив?» І що відповідь людина, яка не ходила в гості і не вміла приймати гостей, то не вміє розрадити людину, яка приходила в гості не для того, щоб поїсти. Людина, яка відчуває, що «треба», розуміє життя. І живе вона довше, бо постійно працює, менше думаючи про те, що «хоче», ніж про те, що «треба».

Підготував Андрій ГНАТЮК
за книжки священника Анатолія ГАРМАЄВА
«Етапи морального розвитку дитини»

Мал. Ірини Дацюк

ВІТАННЯ

Храмове свято:

Церква Трьох святих у с. Діхтів Володимир-Волинського благочиння.

Висвята:

диякона Миколу Савчука 19 січня рукоположено на священника.

Нагорода:

священника Мирона Петрину, священника храму Воздвиження Хреста Господнього в Луцьку, 22 січня нагороджено золотим наперсним хрестом.

Ювілеї:

священнику Любомирові Свистину, настоятелю храму Святої Трійці в с. Липини Луцького районного благочиння, 1 лютого – 30 років;

Любові Ліборській, сестрі-господині кафедрального собору Святої Трійці, 3 лютого – 70 років;

протоіерею Володимирові Петриву, настоятелю храму Святої Трійці в с. Тростянець Ківерцівського благочиння, 4 лютого – 10 років священничого служіння;

священнику Василеві Фурману, настоятелю храмів Успіння Пресвятої Богородиці в с. Красноволя та Різдва Пресвятої Богородиці в с. Мощена Ковельського районного благочиння, 5 лютого – 25 років;

протоіерею Василеві Шняку, рожищенському благочинному, 10 січня – 50 років;

священнику Андрієві Шаку, настоятелю храму св. Івана Богослова в с. Губин Горохівського благочиння, 11 лютого – 10 років священничого служіння;

протоіерею Юрієві Трокуну, священникові храму Покрови Пресвятої Богородиці

в Ківерцях, 18 лютого – 10 років священничого служіння.

священнику Миколі Хавурі, настоятелю храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Грушів Іваничівського благочиння, 25 лютого – 65 років;

священнику Віталієві Лехобиту, настоятелю храму св. Володимира Великого в Ковелі, 2 лютого – 30 років;

Владика Михайл, управління єпархії та редакція часопису щиросердечно

вітають церковну громаду з храмовим святом, а священнослужителів і церковну причетницю – із вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

19 лютого – паломництво до почаївських святинь: Почаївська лавра–лаврський скит – монаше кладовище – джерело праведної Анни. Зголошуватися до 18 лютого. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 23 грн.

26 лютого – паломництво до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межириччі (чудотворна ікона) – джерело св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частина гробу Богородиці). Зголошуватися до 25 лютого. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 23.00. Вартість поїздки 27 грн.

2 березня – паломництво до Миколаївського монастиря в Жидичині (Ківерцівський р-н). Зголошуватися до 1 березня. Виїзд о 18.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 21.00. Вартість поїздки 3 грн.

СПРОСТУВАННЯ

У січневому номері нашої газети в рубриці «Вітання» редакція припустилася помилки, називаючи священника Володимира Кущика настоятелем храму вмч. Димитрія Солунського в Ковелі. Насправді настоятелем цієї церкви є ковельський міський благочинний протоієрей Анатолій Александрук. Просимо вибачення.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях! Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку!

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець:
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
http://www.pravoslavja.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 722182
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

Прот. Віталій СОБКО (заступник головного редактора), свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Ірина ДАЦЮК (художній редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор), Святослав КОНОНЕЦЬ (верстка, ТЗОВ «ІНІЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ОФІЦІОЗ

Священника Андрія Шевчука призначено священником храму св. Юрія Переможця у Володимирі-Волинському (указ № 3 від 11 січня 2006 р.).

Священника Миколу Багана призначено настоятелем храму Введення Пресвятої Богородиці в с. Березовичі Володимир-Волинського деканату (указ № 4 від 11 січня 2006 р.).

Протоієрея Ігоря Дружинця призначено настоятелем храму св. Параскеви-П'ятниці в с. Дольськ Турійського деканату (указ № 5 від 17 січня 2006 р.).

Протоієрея Богдана Гриніва звільнено від обов'язків настоятеля чоловічого монастиря Різдва Христового в Луцьку (указ № 6 від 20 січня 2006 р.).

Ієромонаха Марка (Левківа) призначено настоятелем чоловічого монастиря Різдва Христового в Луцьку (указ № 7 від 20 січня 2006 р.).

Священника Андрія Голуба призначено настоятелем храму свв. Петра й Павла в с. Берегове Рожищенського деканату (указ № 8 від 23 січня 2006 р.).

Протоієрея Миколу Коновалова звільнено від обов'язків настоятеля храму св. Архистратига Михаїла в с. Павлівка Іваничівського деканату (указ № 9 від 23 січня 2006 р.).

Священника Василя Матвійчука призначено настоятелем храму св. Архистратига Михаїла в с. Павлівка Іваничівського деканату (указ № 10 від 23 січня 2006 р.).

Священника Володимира Галайду призначено настоятелем храму Успіння Пресвятої Богородиці в с. Твердині Локачинського деканату (указ № 10/2 від 27 січня 2006 р.).

Священника Миколу Савчука призначено настоятелем парафії Благівіщення Пресвятої Богородиці в Луцьку (указ № 11 від 27 січня 2006 р.).